

DEPOT LEGAL

INDOCHINE

Nº 18000

TRÊN

CÁNH CHIM

của Niêm - Lộc

*Depot legal
certifié exact usage
quatre mille cinq cent
exemplaires.*

*A. Edition
M. V. V.*

*16° Indoch.
Pièce 921*

Sách HOA-MAI số 16
Công-Lực Namai xuất-bản-0\$10

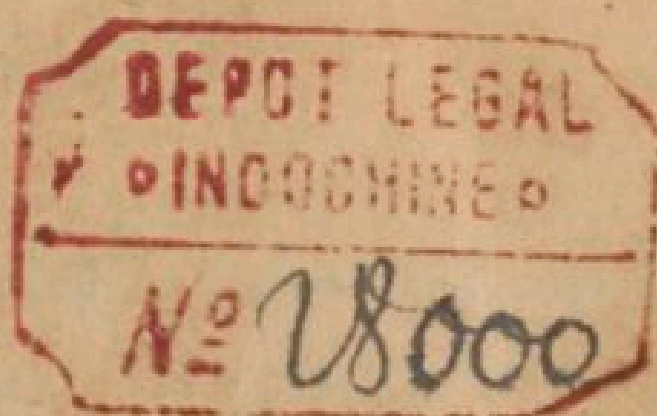
1800

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
1800
NEW YORK

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

Trên Cánh Chim

của NIÊM-LOC

Ngày xưa một ông Phú-hộ biết mình sắp chết liền gọi hai người con giai tên là Ngọ và Mùi lên mà dặn rằng :

— Thầy mấy hôm nay thấy trong người khó ở, gân cốt rời rạc, da thịt mềm nhẽo, chắc chẳng còn sống được bao nhiêu ngày nữa. Vậy trước khi nhắm mắt thầy muốn căn dặn hai con một điều là sau này khi thầy chết rồi, hai con phải liệu chia gia tài thầy để lại, sao cho ồ-thỏa. Bây giờ thầy rất có thể còn đủ trí sáng suốt để phân chia cho hai con, song thầy vẫn nghĩ rằng... (ông Phú hộ ngừng một giây để lấy hơi)... hai con đã khôn nhớn biết suy tính phải trái, chắc không còn tranh dành nhau như thưở bé nữa Ông Phú-hộ mỉm cười đưa mắt nhìn Ngọ). Tuy vậy thầy cũng nên dặn thêm hai con rằng ở trong khu vườn nhỏ phía sau nhà ta có một cây khế ngọt rất hiếm, rất quý mà từ xưa đến nay thầy vẫn dấu không cho các con biết. Cây khế ấy quả ăn ngon ngọt, mỗi năm hái đem bán cũng được dăm bảy đồng bạc. Vậy trong hai con đây bề đưa nào muốn lấy khu vườn có cây khế thì chỉ được thêm một phần ba số gia-tài còn lại kia thôi.

Ông Phú-hộ dặn Ngọ và Mùi thêm vài điều nữa rồi bảo hai người xuống nhà dưới để ông nằm nghỉ yên-tĩnh.

Qua ngày hôm sau ông nhắm mắt từ giã cõi đời. Hai người con khóc than thương tiếc và làm ma chay cho ông rất là chú-đáo linh đình. Cả làng ai cũng tấm-tắc khen ngợi lòng hiếu nghĩa của hai anh em Ngọ và Mùi. Người ta vui câu chuyện kể lại cho nhau nghe cả cái tiểu-sử của ông Phú-hộ ngày trước:

— Các bà: có biết ông ta ngày xưa ra làm sao không? Nói lay G ời lay Phậ chứ ông ấy hồi còn trẻ tuổi nghèo kiết không có lấy một manh khố mà đong.

Ay cũng bởi ông ta nghèo nên mới chịu khổ làm ăn dằn-dụi mà ngày nay có dinh-cơ vườn ruộng để lại cho hai con đấy.

— Tôi còn nhớ hồi ông ấy ở cái túp trong khu vườn nhỏ kia mà cứ lấy làm ái-ngại. Cả ha vợ chồng chỉ trông cậy vào mấy luống rau, mấy cây chuối cây khế, lẫn hồi bữa cháo bữa rau, vậy mà không hiểu sao chỉ sau có mấy năm giờ tấn-táo ông bà ấy tậu được ruộng, được nhà.

— Chuyện! Gì rì nào phạ kể có công? Ông bà ấy ăn ở hiền-lành, phúc-hậu chẳng sớm thì muộn, sao lại chẳng có ngày làm nên?

— Ay tôi cũng chỉ quý ông bà ta ở chỗ đó. Ăn tại bữa đói bữa no vậy mà chẳng để mất lòng ai bao giờ. Đối với ai, từ kẻ trên người, dưới, ông bà ấy cũng một bọc kính nhường,

lễ phép. Sau này khi đã làm nên giàu có, ông bà ấy cũng vẫn giữ được thủy-chung như nhất.

Và nhân câu truyện người ta vui miệt g bìch-prim luôn cả đến tính-bạn hai người con gái ông Phú-bộ :

— Này các bác ạ, ông bố thì trung-hậu 'hật-thà như đếm vậy mà không biếu sao người con gái cả ông ta thì tham-lam rất mực.

— Nhưng may cũng còn được người con thứ ông ta là bắt chước được tính bố, cũng nết-na, hiền-lành, phúc-hậu y như thế.

— Đấy rồi các bác xem, gia-tài của ông ấy để lại, thế nào rồi chẳng anh nó cũng chiếm hết phần của em nó.

Quả nhiên những lời bàn ra nói vào của họ không sai.

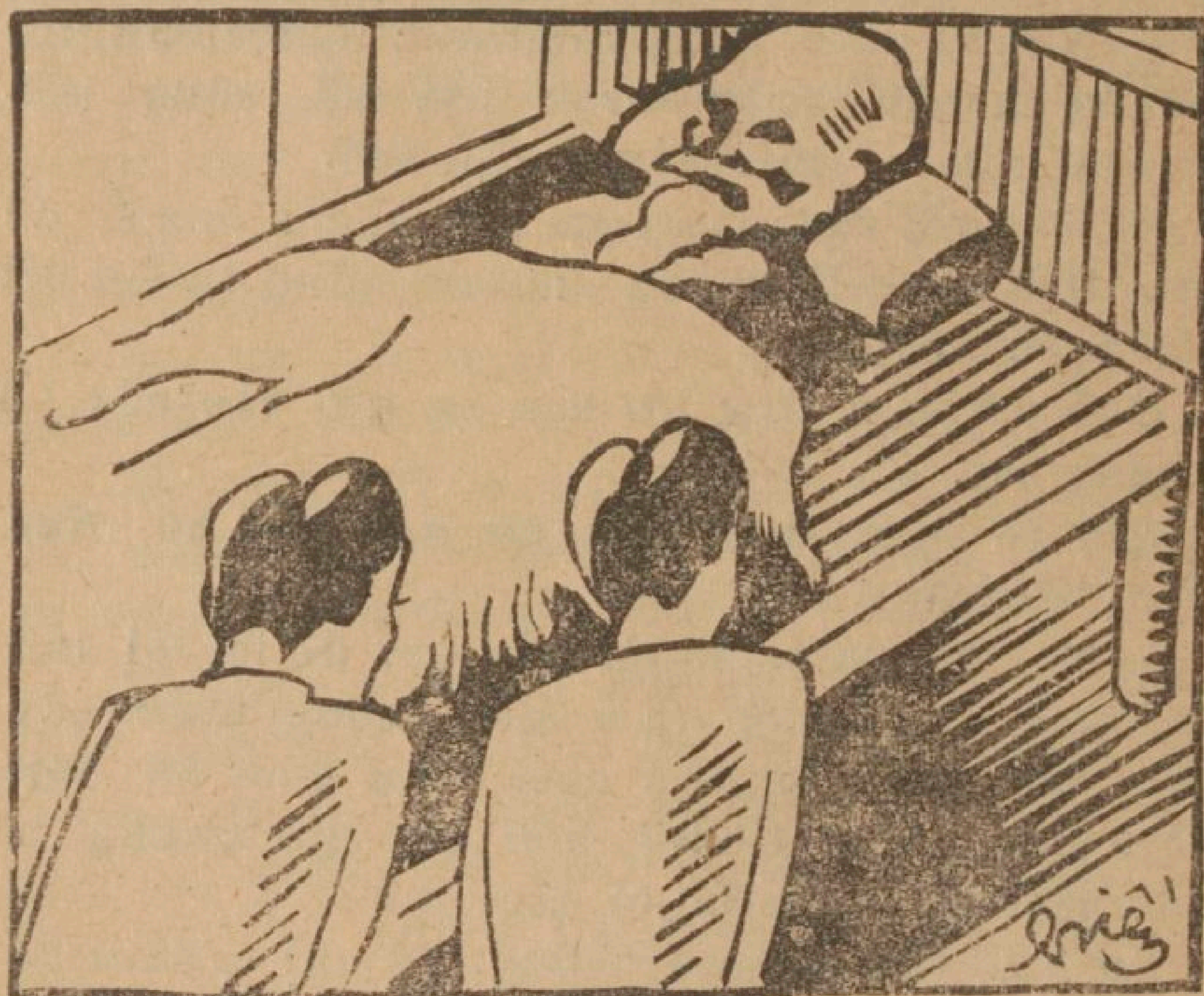
Sau ba ngày đưa đám ma ông Phú-bộ, Ngọ liền bảo vợ :

— Này bu nó ạ, gia tài của ông để lại tôi tính ra được tất cả một trăm mẫu ruộng. mười cây con trâu, một tòa nhà ngói năm gian và một khu vườn nhỏ. Chẳng biết bây giờ chúng ta nên chia với chú Hai ra làm sao?

Vợ Ngọ vốn rõ tính chồng. Vả chị ta cũng có máu tham nên chị không lưỡng lự gì mà nói ngay ;

— Việc gì thầy mày còn phải suy tính nữa? Hôm nọ lúc sắp mất ông đã chẳng dặn là nếu ai lấy khu vườn có cây khế ngọt thì chỉ được thêm một phần ba gia-tài đó sao? Bây giờ chúng ta nên nhường ngay phần khu vườn cho chú Hai là hơn.

— Bu mày nói phải đấy. Cây khế ấy quý thì có quý, quả ngọt thì có ngọt, nhưng bất quá mỗi năm hái bán cũng chỉ được năm sáu đồng bạc là cùng. Và khu vườn kia thì khéo trồng lắm cũng chỉ được mười luống rau. Tuy vậy nếu mình chia cho chú ấy thêm với một phần ba gia-tài thì mình thiệt-thời nhiều quá.

— Phải rồi, mình là con giai trưởng phải đèn hương giỗ tết quanh năm mà chỉ được hơn chú ấy có một phần thì kể ra còn thiệt nhiều.

Thấy vợ biểu đồng tình, Ngọ cắn môi suy nghĩ một lát rồi nói:

— Hay bây giờ chúng ta lấy cớ là chú thím ấy chưa có con cái, không phải gánh vác nặng

nề mà chỉ để cho chú ấy khu vườn với ba mẫu ruộng đủ cày cấy ăn thôi.

Vợ Ngọ nghe chồng bàn thế mừng lắm. Chị ta nghĩ đến tính nết hiền lành dễ bảo của vợ chồng Mùi mà hơi dạ thêm :

— Thầy may tính vậy là chu đáo lắm rồi. Minh là con giai trưởng, bây giờ quyền huynh thế phụ, bảo gì mà chú thím ấy chẳng phải nghe. Tôi thiết tưởng ta nên giữ cả lấy ruộng nương mà cày cấy, chỉ cho chú thím ấy ba con trâu thôi. Như thế mình cũng hã còn bị thiệt thòi.

Ngọ cười khoái-trá gật gù khen vợ :

— Bu mày quả là một người nội-trợ tốt biết suy tính đâu ra đấy. Chú thím ấy mà được một khu vườn, một cây khế với ba con trâu thì cũng thích mê đi rồi.

Thế là ngay buổi chiều hôm ấy, Ngọ cho gọi em sang nhà mình, lấy dáng buồn rầu mà bảo rằng :

— Chú Hai ạ ! Thầy vừa mất mới được ba bốn hôm mà chúng ta đã nghĩ đến sự chia-sẻ gia-tài thì thật là không phải đạo. Song tôi thiết nghĩ khi sắp mất thầy có căn-dậu chúng ta phải theo ý thầy, vậy bây giờ không gì hơn là chúng ta nên phân chia ngay đi, rồi ai làm công việc ngời ấy. Nếu cứ để làm của chung mãi thế này thì ruộng nương rồi biết ai cày, ai cấy ? Thóc lúa biết ai gặt, ai đùng ?

Mùi sùi-sụt khóc trả lời anh :

--- Vâng, bây giờ thầy mất rồi, quyền trong nhà là quyền anh chị, anh chị bảo sao chúng em cũng xin vâng.

Nghe em nói Ngộ vui như mở cờ trong bụng nhưng cũng phải cố giả vờ mếu máo để cho Mùi cảm-động mà không dám phản kháng. Sau mấy câu tỏ tình thương cha, bản vội nói vào ý chính :

-- Pồn phận chúng ta là con, chúng ta phải vâng lời thầy mới được. Hôm sắp mất thầy có dặn là nếu ai lấy khu vườn có cây khế ngọt quý hiếm kia thì chỉ được thêm một phần ba gia-tài thôi. Nhưng theo ý tôi thì chia như thế không được công bình. Vợ chồng tôi nhiều con mà lại phải gánh-vác giỗ tết cùng là phúng viếng họ hàng thân-thuộc, tốn phí rất nhiều, vậy nên tôi phải được tám giữ phần lớn. Còn như chú thím con cái ci tra có, ăn tiêu ít, vậy chúng tôi xin vui lòng nhượng cho chú nắm khu vườn với cây khế ngọt kia...

Ngộ định nói sẽ thêm cho em ba con trâu nữa nhưng máu tham cố-cự rồi dậy khiến hấn ngập ngừng nơi lảng.

— Cây khế ấy quý lắm, hiếm lắm đấy chú ạ. Quả nó ăn ngọt như là ăn mía, tôi dám chắc chú thím mà chịu khó vun bón thì mỗi năm cũng hái đem bán được vài chục bạc.

Mùi vẫn sùi-sụt khóc. Hấn thật-thà chắt-phác đến nỗi không hiểu được rằng những cơ Ngộ đã khéo-léo viện ra trên kia là cốt chỉ để chiếm đoạt sao cho êm thấm tất cả cái gia-tài của ông Pú hộ để lại. Hấn nghĩ thầm :

— Anh ấy nói rất phải. Mình chỉ có hai vợ chồng, ăn tiêu ít, với một khu vườn trồng rau

và một cây khế ngọt, mình mà khéo làm thì rồi cũng thừa ăn.

Nghĩ vậy, Mùi cất tiếng đáp:

— Vâng, anh chị bảo sao chúng em cũng xin vâng.

Thấy em thuận lời dễ-dãi, Ngọ hơi có ý ngượng với lương tâm. Tuy vậy lòng tham mạnh mẽ lấn áp ngay được lòng hối-hận, nên chỉ một phút sau hẳn đã bình-ĩnh gọi con lấy bút nghiên ra là n gậy chia gia-tài. Lễ tất nhiên là trăm mẫu ruộng, mười bảy con trâu với toà nhà ngói năm gian của ông Phú hộ để lại đều về phần hẳn. Mùi trái lại chỉ được làm chủ có một khu vườn nhỏ. Khi giấy tờ làm xong chắt chẽ, Ngọ bắt em ký tên và điểm chỉ. Mọi việc Mùi đều vâng lời anh mà không tỏ lấy một lời ganh-tị.

Buổi tối hôm ấy, Mùi về khóc với vợ:

— Này bu nó ọ, phần chúng mình được khu vườn có cây khế ngọt của ông để lại đây.

Chị vợ hỏi chồng:

— Với bao nhiêu mẫu ruộng với bao nhiêu con trâu?

Mù ngạ: nhien:

— Ruộng nào? Trâu nào?

Chị vợ phá lên cười:

— Bố mày hỏi ngớ ngẩn làm sao! Trâu ruộng của ông để lại ấy mà.

— À tưởng gì. Trâu ruộng anh Cả giữ hết về phần anh ấy. Vợ chồng mình chưa có con, ăn t êu ít, lấy một khu vườn cũng đủ lắm rồi.

Chị Mùi nghe vợ chuyện, giận dữ, bảo chồng:

— Sao bố mày đại thế? Ông để lại cho những trăm mẫu ruộng, mười bảy con trâu với một tòa nhà gạch mà để cho anh ấy chiếm-đoạt cả là nghĩa lý gì? Bây giờ vẫn biết mình chưa có con nhưng sau này để chúng nó ra thì lấy gì cho chúng nó ăn? Trông vào một khu vườn trồng rau, với một cây khế thì rồi gọi là cứ chết đói cả lũ.

Lúc ấy Mùi mới kịp nhận ra sự thiệt thòi nguy hiểm cho tương lai mình. Nhưng biết ra thì sự đã rồi, hẳn chỉ còn biết thở dài nói an ủi vợ:

-- Ồi chao! Giờ sinh voi thì rồi giờ sinh cỏ, việc quái gì mà bu mày phải lo. Ông nhà ta ngày xưa cũng chỉ có trụi một khu vườn ấy, sao ông cũng kiếm được đủ ăn rồi làm nên giàu có?

Muốn cho vợ hết buồn, Mùi phác tả luôn cách thức làm việc của hai người sau này:

-- Rồi ra tôi đi làm thuê chẳng gì mỗi ngày cũng kiếm được dăm bát gạo, bu mày ở nhà trồng rau, bán khế sao lại chẳng kiếm nổi hai bữa ăn? Cứ thế chúng mình chịu khó dần-dục thì đến lúc có con cũng chẳng lo gì.

Chị vợ nghe xuôi tai thôi không dằn-vật chồng nữa. Chị vốn tính cũng hiền-lành, thật thà, nên chỉ một lát sau thì hai vợ chồng đã lại tươi tỉnh như thường.

Cũng buổi tối hôm ấy, bên nhà Ngọ một quang cảnh khác hẳn đang diễn ra vui vẻ. Hai vợ chồng hẳn ngồi sung sướng tính toán đến số hoa lợi mùa màng mỗi năm, trong lúc mấy đứa con nhỏ đang nô nghịch âm-ý dưới ánh đèn

sáng trươg. Ngộ đã nghĩ đến việc mua cừu-
ptằm, há-hộ và vợ hản cũng đã tưởng như
mình đang là một bà Cừu giàu có, danh-giá,
được hết thấy mọi người trong làng trọng vọng
tung bực. Một trăm mẫu ruộng kia dần dà sinh
sôi nảy nở sao chẳng thành được hai trăm mẫu?
Va mười bảy con trâu mà khéo trăn dắt thì rồi
cũng gây được năm sáu chục con. Mà cả làng
bây giờ chưa có nhà nào giàu tới hai trăm mẫu
ruộng với năm mười con trâu. Vợ chồng Ngộ
lẽ dĩ-nhiên sẽ giàu nhất làng. Cuộc đời tưởng
trọng bình yên, êm đẹp như vẽ trên lụa là.

...

Thấm thoát ông phú-hộ mất đã được gần
một năm. Một năm gởi với bao nhiêu là nỗi
buồn vui đã sây đến cho hai người con gái
của ông.

Một bên thì là vợ chồng Ngộ mỗi ngày mỗi
giàu có, sung - sướng thêm. Thóc lúa được
mùa đồ đầy vựa. Trâu bò lợn gà chắt chườg.
Khách đi lại thăm hỏi, vay mượn, biếu xén
xuất ngày. Đây tới tay chân ước dăm bảy đứa.

Thật chẳng bù với bên nhà Mùi. Quanh
năm hai vợ chồng làm - lụng đầu tắt mặt tối
mà cũng chỉ đủ ăn. Ban ngày Mùi đi làm
thuê, gánh mướn, chỉ vợ ở nhà cuốc đất
trồng rau. Tối đến trong gian nhà lá lụp sụp
dựng ngay ở góc vườn, hai vợ chồng sau
những giờ vất vả chỉ bết ngồi lủi-thủi nhìn
nhau. Không một người khách tới thăm, cũng
không một đứa ở hầu-hạ. Tuy thế mà vợ

chồng hẳn vẫn giữ được tính nết vui-vẻ hiền hậu. Hai người như đã sống quen với cảnh nghèo nên không bao giờ tỏ ý phàn-nàn số-phận hoặc ganh-tị với cảnh gia-đình sung-túc người anh. Ai nấy biết chuyện đều tỏ ý khen ngợi cho là Mùi ăn ở giống được tính cha thừa vưa.

Hồi một buổi sáng kia, nhân không có ai mượn đi làm, Mùi ở nhà cuốc đất giúp vợ. Hai vợ chồng vừa làm vừa trò chuyện vui-vẻ dưới ánh nắng ấm dịu.

Bỗng từ xa có một con chim rất to, hai cánh rợp giới, bóng in xuống đất to gần bằng hai cái chiếu, bay đến nghêu-nghện đậu ngang trên ngọn cây khế. Nó dương hai mắt tròn lóng - lánh nhìn vợ chồng Mùi rồi ung - dung mổ khế ăn. Những quả khế to nhất, chín nhất chỉ trong nháy mắt đã chui cả vào nằm trong bụng con chim khổng lồ.

Sau mấy phút ngạc-nhiên hoảng sợ ban đầu, chị Mùi thấy chim ăn gần hết cây khế thì tức giận lắm. Chị cúi nhặt một hòn đất lớn định ném lên đuôi chim đi, nhưng bị chồng giữ tay lại. Mùi bảo vợ:

— Mình không nên ném nó, tôi nghiệp. Gống chim to này biếm lắm, bắt quả nó để ăn khế nhà mình một lần rồi bay đi chứ có ở mãi đây đâu mà sợ.

Chị Mùi nghe chồng vát hòn đất đi, song vẫn không khỏi tiếc của:

— Vẫn hay rằng thế nhưng mai mốt không

có khế chín đem bán lấy tiền đóng gạo thì rồi chúng mình ăn bằng cái gì?

Chị vừa nói xong thì lạ thay con chim không-lồ kia vươn dài cổ ra nói vọng xuống:

— An một quả, trả cục vàng,

Khâu túi ba gang

Mang đi mà đựng.

Nói dứt lời, con chim vỗ cánh bay đi mất hút. Còn lại hai vợ chồng Mùi đứng rờ-ràng nhìn nhau. Mãi sau chồng mới hỏi được vợ:

— Bu mày có vừa nghe thấy chim nói gì không?

— Có rõ ràng tôi nghe thấy nó bảo ai muốn lấy vàng thì khâu túi ba gang mang đi mà đựng.

— Ủ tôi cũng nghe thấy thế. Lạ thật! Bu mày nghĩ sao?

— Giống chim không bao giờ biết nói, thế mà con chim này nói được, tất nó không nói dối, vậy ta cứ khâu sẵn túi để đấy xem sao.

— Bu mày nghĩ phải lắm.

Đêm hôm ấy hai vợ chồng Mùi thức đến canh ba để khâu một cái túi vải đo vừa đúng ba gang tay. Hai người tuy ngồi yên lặng không trò truyện, song đều cùng theo dõi những ý-nghĩ rất tốt đẹp trong đầu. Ủ, giá con chim nói thật thì cái túi này đựng cũng được nhiều vàng đây. Đủ cho hai người ăn một đời và chắc sẽ còn thừa tiền để giúp đỡ những kẻ nghèo khổ. Anh Mùi định sẽ bỏ tiền xây chợ, và chị Mùi cũng góp sức vào những công cuộc tô tượng, đúc chuông cầu phúc.

Và rồi Giới Phật thấu tỏ tấm lòng nhân - ái của hai anh chị mà cho con đàn cháu lũ...

Ngày hôm sau Mùi không đi làm. Hấn nghỉ ở nhà cuốc vườn giúp vợ đợi con chim không lỡ bay đến. Nhưng đợi đã quá trưa mà vẫn chẳng thấy gì, hấn sắp nản lòng thì bỗng nhiên con chim ở đâu đột-ngột bay đến. Tiếng cánh vỗ kêu phành-phạch làm rập những ngọn cây mềm. Lần này nó bay sà-sà mặt đất rồi lại đậu ngay bên cạnh chỗ hai vợ chồng Mùi đang đứng làm việc. Nó vươn cổ ra hỏi Mùi:

-- Sao, đã khâu túi sẵn chưa?

Mùi đáp:

-- Có, tôi khâu rồi

-- Thế trèo lên lưng ta công.

Chim nói xong liền quỳ hai chân xuống đất mằm đợi cho Mùi trèo lên.

Thấy vậy hấn lưỡng-lự nhìn vợ rồi lại nhìn chim. Trong óc bỗng nhiên hấn thấy hoang-mang sợ hãi một tai nạn bất ngờ gì có thể xảy đến cho hấn được. Một cơn gió mạnh đang thổi ào ào trên kia biết đâu lại chẳng cuốn hấn đi? Lúc ấy thì vợ hấn ở nhà sẽ ra sao? Chắc là khổ sở lắm! Đói khát. Không nương tựa ai được. Càng nghĩ hấn càng thêm tần ngần tuy trong bụng hấn cũng muốn thử liều đi một phen xem sao. Biết đâu khi về hấn sẽ lại chẳng thành phú ông.

Con chim giục.

-- Kìa, ngồi lên!

Vợ Mùi thấy chồng bần khoản thì cũng khuyên:

— Bỏ mấy cú a-tâm mà đi, tôi ở nhà sẽ cầu
Giới khấn Phật phù hộ cho được bình an vô sự.

Lúc ấy Mùi mới quả-quyết dắt cái túi ba
gang vào người trèo lên ngồi vững chãi trên
lưng chim.

Chim bay. Và trong thoáng chốc: chị Mùi
đứng nhìn theo đã không thấy bóng chồng, bóng
chim đâu nữa.

...

Hai tay Mùi ôm chặt lấy cổ chim hai chân
Mùi cặp chặt lấy mình chim. Hấn sợ. Hấn sợ
lắm. Trời cao trong vút. Mây bay ngay trên đầu.
Và gió thổi: gió thổi vù vù mỗi lúc một
mạnh thêm. Thỉnh-thoảng đưa mắt nhìn xuống,
hắn thấy ghê rợn cả người. Những ngọn núi
nhấp nhô, nhọn hoắt bình như chỉ đợi hắn rơi
xuống là đón ngay lấy mà xiên cho như ra. Xa xa
biển cả cuộn những làn sóng hung dữ. Dưới
ấy những con cá voi, cá kinh cá mập, cá nhá-
táng chắt: cũng đang thòm thòm đợi hắn rơi
tổn xuống làm mồi cho chúng soi.

Mùi sợ. Mùi sợ lẫn Vây mà chim vẫn mải-
miết bay, hai cánh vỗ đều, chân duỗi thẳng.
Mãi đến lúc mặt trời đỏ ối từ từ khuất hẳn sau
giãy núi phía trước mặt, mà chim vẫn còn bay.
Gió về chiều đã bớt mạnh. Bóng tối dâng lên
dần dần. Không trung chim đã vào trong một
màu mực nhạt hoang-mang. Vài ngôi sao bắt
đầu nhấp nháy.

Mùi thấy tối. Khi ấy hắn mới kịp nhận ra là
trong lúc vội đi hắn đã quên không mang theo

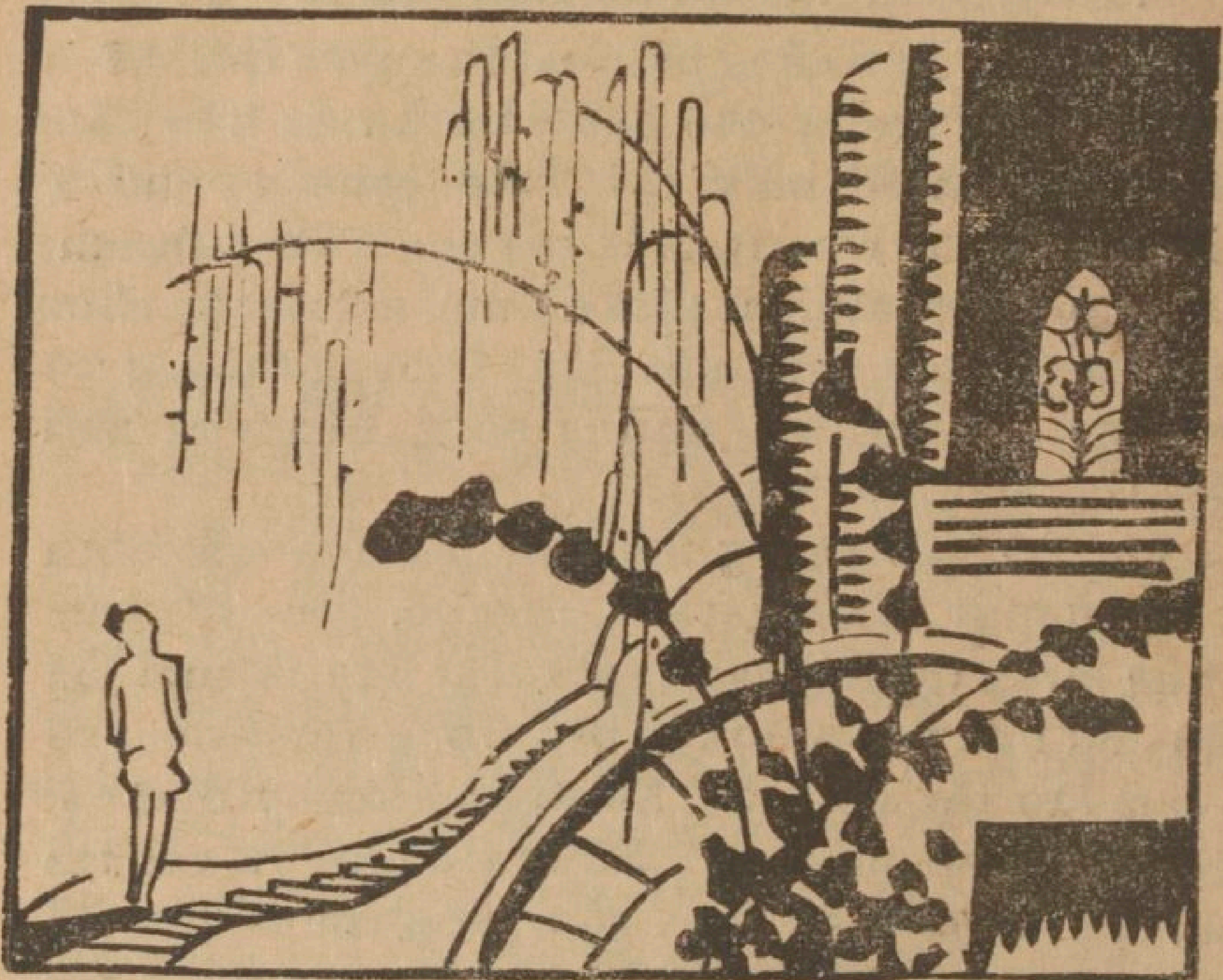
lượng khô ăn đường. Con đói mỗi lúc một day dứt thêm. Dạ dày hẳn còn cào, bóp thắt và sau cùng vì mệt quá hẳn ngủ thiếp đi trên lưng chim.

Tỉnh dậy. Mùi thấy mình nằm ngủ dưới gốc một cây cổ thụ. Anh nắng bình-minh xuyên qua kẽ lá chiếu thẳng xuống chỗ hẳn nằm khiến hẳn hơi mắt chớp luôn mấy cái. Trên cành có những tiếng chim lạ riu rít. Một hai con bướm-bướm, cánh to bằng cái quạt pho đủ mọi màu, chập chờn bay lượn ngay trên mũi hẳn. Thoang-thoảng có một mùi thơm của những bông hoa vừa mới nở. Gió mát hiu hiu.

Mùi bỡ ngỡ chống tay ngồi lên đưa mắt nhìn xung quanh. Phong-cảnh đẹp dễ, tươi tốt hẳn chưa từng thấy. Ngay trước mặt hẳn là một tòa lâu-đài nguy-ngha đồ sộ. Bên trong vắng-vắng có tiếng đàn sáo đưa ra. Xe ngựa hình kỳ-dị đi lại dập-dìu như mắc cửi. Những người ra vào tòa lâu-đài ấy đều ăn mặc gọn-gang, diêm-dúa, dễ coi. Đàn ông người nào trông cũng to lớn khỏe mạnh. Đầu đội mũ có hai cái lông trĩ. Chân dận dây rơm. Đàn bà thì trái lại trông son-sẻ. Đáng đi thướt-tha và tiếng nói êm như tiếng đàn. Áo bận hàng mẫu, phía trước có hai dải lụa phất-phơ bay theo chiều gió. Đàn-bà cũng như đàn-ông, mọi người đều có nét mặt hoan bĩ, tươi vui.

Tỉnh tò-mò tỉnh dậy, Mùi đứng lên định bụng lại cửa nòm vào bên trong xem tòa lâu-đài kia có những gì. Hẳn vừa bước đi được một bước thì chân đã vấp phải những vật tròn và dẵn.

Mùi cúi xuống nhìn thì nhận ra những thỏi vàng to nhỏ, dài ngắn, óng-ánh dưới nắng sớm. Hắn nhặt một thỏi lên gõ thử thì thấy có tiếng kêu sang-sảng rõ ra tiếng vàng. Hắn mừng lắm, nghĩ thầm:

-- Không biết đây là xứ gì mà vàng bạc rơi đầy đường không có người nhặt thế này?

Bước đi mấy bước nữa, đoạn đường nào Mùi cũng thấy vàng rải-rác mọi nơi như đá sỏi. Hắn nhặt thêm mấy thỏi bỏ cẩn thận vào túi rồi lần lại bên tòa lâu-đài kia đứng ngấp nghé nhòm vào.

Bỗng trong nhà có một đứa tiểu-đồng hai má phúng-phính chạy ra chấp tay vái Mùi mà hỏi rằng:

— Thưa quý-khách muốn hỏi điều gì ạ?

Mùi ngáp-ngừng trước khi đáp :

— Tôi muốn cậu em cho biết đây là nhà ai mà sang trọng đến bậc này ?

Tiểu-dồng mỉm cười ranh - mãnh nhìn Mùi từ đầu đến chân :

— Chắc quý-khách mới ở phương xa lại nên không rõ đây là một túa-lâu của làng chúng tôi.

-- A thế ra đây là một túa-lâu mà tôi không biết. May quá tôi lại đang đói cào cào trong bụng, cậu em có thể cho tôi vào ăn một bữa được không ?

--- Xin mời quý khách cứ tự - tiện vào cho

Nói xong đứa nhỏ dẫn Mùi vào ngồi trong một gian buồng trang-hoàng rất lịch-sự. Tường quét vôi màu vàng óng-ánh như kim-nhũ. Cột kèo toàn bằng bạc chạm rồng, chạm phượng có những hạt kim-cương to bằng nắm tay lấp lóe đủ bày màu cầu vòng dính làm mắt giả.

Mùi ngồi vừa được một lát thì từ nhà trong hai người con gái nhẹ - nhàng khiêng ra một mâm thịnh - soạn đặt lên mặt bàn. Mùi liếc nhìn thấy hai cô cùng xinh đẹp. Đôi má đỏ ửng như hai quả đào chín. Miệng cười chúm chím như hoa sắp nở. Một cô rót rượu ra chén ngọc, một cô so đĩa kim-giao đặt trước mặt Mùi, rồi cả hai cùng rón-rén lui bước vào nhà trong để cho Mùi được tự-do ăn uống. Thật từ lúc bé đến khôn chưa bao giờ Mùi được ăn một bữa cơm ngon như thế. Thức ăn toàn những thức lạ miệng nhưng rất ngon lành. Rượu uống thì là một thứ rượu mùi đào, thơm nhẹ và ngọt lịm như mật hoa.

Trong khi ăn có tiếng đàn địch du dương bên tai khiến Mùi càng ăn được nhiều. Hắn rất lấy làm tiếc không có vợ ở gần để cùng hưởng chung.

An xong Mùi đứng lên móc túi lấy ra hai thỏi vàng lớn đặt lên mặt bàn mà nói với hai người con gái đang dọn mâm rằng :

--- Tôi xin trả tiền bữa cơm này.

Thấy thế hai cô cất tiếng cười vang làm hắn xấu hổ đỏ dừ mặt. Một lúc sau, cô nhón cổ nín cười bảo Mùi :

— Thưa ông, chắc ông mới đến xứ chúng tôi ở lần đầu nên ông chưa rõ là ở đây chúng tôi không phải cần dùng tiêu đến những hòn đá cuội dài đường này. Cửa hàng cơm của chúng tôi mở ra đây đã được nhà vua cấp phát cho gạo thịt nên hành khách đi qua ai muốn vào ăn cũng được, ăn không phải trả tiền gì cả.

Mùi lại hỏi :

— Thế hai cô có thể cho tôi biết đây là xứ gì mà người nào cũng được vào hiệu ăn uống ngon lành không phải trả tiền không ?

Cô bé đáp :

— Chúng tôi là đàn bà con gái nên không được biết rõ lắm. Vậy xin ông ra nhà ngoài nói truyện với cha tôi, tất sẽ hiểu ngay.

Mùi bỏ hai thỏi vàng vào túi, chào hai cô con gái rồi bước ra nhà ngoài. Trên một cái bực cao làm bằng một phiến cẩm thạch lớn, một ông già râu tóc bạc phơ đang ngồi chăm chú đọc sách. Bên cạnh ông, một con chim

nhỏ bằng con chim sẻ nhưng lông mã đỏ mầu cá vàng, đang đậu hót riu-rít trên một cành san-hô. Mùi đoán chắc ông già là thân - sinh hai cô gái, liền lại bên đứng chấp tay vái mà thưa rằng :

— Tôi là người lạ mới đến đây nên không được rõ phong tục quý-bạt ra làm sao, vậy xin cụ chỉ bảo cho.

Ông già ngừng đọc : cúi nhìn Mùi rồi thông thả vuốt chòm râu bạc trả lời :

-- Xứ chúng tôi ở đây tên gọi là xứ Tiên. Quanh năm chỉ có một mùa xuân đầm ấm. Mưa nắng điều hòa. Cây cỏ tốt tươi. Người vật thì hiền-lành, chất-ph c. không có thú dữ mà cũng không có người gian-ác, hung-tợn.

Mùi lại hỏi :

-- Thưa cụ thế ở đây không cần phải tiêu tiền ?

Ông già vừa cười vừa vuốt râu đáp :

--- Không. Ở đây chúng tôi chỉ đổi chác lẫn cho nhau những thức cần dùng mà thôi.

Mùi muốn hỏi thêm mấy câu nữa nhưng thấy ông già đã lại cúi xuống đọc sách, trong khi con chim sẻ mầu cá vàng cứ hót riu - rít vang nhà, hẳn liền cúi chào lễ-phép rồi đi ra. Vừa đi hẳn vừa nghĩ :

— Ủ, giá nơi mình ở mọi người cũng đổi chác lẫn cho nhau những thức cần dùng mà không phải tiêu đến tiền bạc thì chắc mình không đến nỗi nghèo túng khổ sở.

Rồi lạc-man, hẳn tính thầm :

-- Mình sẽ đem rau, đem khế đòi lấy gạo, lấy vải, lấy thịt cho những người thiếu rau, khế, mà lại thừa gạo, thịt, vải. Như thế vợ chồng mình sẽ chẳng bao giờ bị đói rét...

Vì mãi suy nghĩ, Mùi đi đã ra đến gốc cây chỗ cũ rồi mà vẫn không biết. Có tiếng trên cao nói vọng xuống làm hấn giật rầy mình;

-- Sao, đã sẵn sàng đề về chưa?

Mùi ngẩng nhìn lên thấy con chim khổng-lồ đã bay đến đợi hấn trên ngọn cây. Lúc ấy hấn mới kịp nhớ đến cái túi vải ba gang dắt trong mình. Hấn liền vội-vàng lấy ra, cúi nhặt một ít vàng vụn bỏ vào. Sợ lấy vàng khối về khó bán và thêm nặng chim khó bay, nên Mùi chỉ lấy độ hai phần ba túi vải rồi vẫy gọi chim xuống mà ngồi lên lưng.

Chim bay.

Mùi vì đã quen với gió và trời cao nên không còn sợ hãi lắm như lúc đi. Cùng với những ý nguyện vị tha tốt đẹp, hấn ôm chặt túi vàng vào lòng.

Chim bay. Chim bay...

Về đến nhà, hai vợ chồng mừng rỡ khốn xiết. Cái mộng của họ đêm nào thế là đến lúc sắp thành-tựu được rồi.

Mùi mở túi vàng đổ ra giường. Ánh sáng lấp lóe làm chị Mùi hoa cả mắt. Chị nhặt lên tay mấy miếng ngăm-nghia rồi hỏi chồng:

— Chỗ vàng này không biết ước lượng được bao nhiêu bồ mảy nhỉ?

Mùi vừa đếm vừa trả lời:

— Có lẽ được hơn một trăm lạng,

— Hơn nữa chứ, đến ba bốn trăm lạng là ít.

Ừ. Hay là bu mảy chạy sang mượn bên chị Cả cái dấu gỗ về tôi đóng xem được mấy dấu thì biết ngay.

Chị Mùi nghe lời chồng tất-tưởi chạy sang nhà Ngọ hỏi mượn dấu. Vo Ngọ nghĩ thầm:

— Không biết vợ chồng húng nó đóng bán gì mà phải dùng đến dấu? Ngừ chúng nó thì làm gì có thừa gạo, thừa thóc mà bảo phải đóng? An hai bữa còn không đủ, nói chi đến chuyện đề dành.

Một ý nghĩ tò mò thoáng qua:

— Hay ta thử lấy một ít mật bôi vào tròn dấu chúng nó đóng gì tất phải dính vào đấy, chốc về mình biết ngay.

Rồi chị thực hành ngay.

Quả nhiên vợ chồng Mùi mắc mưu. Một hạt vàng nhỏ bằng hạt ngô đã dính vào chỗ mật bôi khiến vợ Ngọ trông thấy hốt-hoảng chạy vào gọi chồng:

— Bồ mảy ơi, ra tôi hử cái này.

Ngọ đang ngồi ngất ngưỡng đánh chén với mấy người khách, nghe tiếng vợ gọi, vội bỏ chạy ra hỏi dồn:

-- Cái gì thế? Cái gì thế?

Chi Ngọ kéo chồng vào buồng, đóng cửa lại cẩn thận, rồi vừa thở vừa nói:

-- BỐ mày nhìn xem hạt gì đây?

Ngọ cầm lấy hạt vàng ở tay vợ đưa lên mắt nhìn kỹ lưỡng rồi nói hí hửng:

-- Hạt vàng đấy. Bu mày nhặt được ở đâu thế này?

Chi Ngọ ghé sát vào tai chồng kể lại đầu đuôi từ lúc vợ Mùi sang mượn dẫu cho đến lúc chị mưu mị lấy được hạt vàng kia dính nơi bôi mặt. Nghe xong Ngọ cũng ngạc-nhiên như vợ, không hiểu vợ chồng Mùi đào được vàng ở đâu mà nhiều thế. Xưa nay chưa có một phú-ông nào giàu có đến nỗi không đếm xuê số vàng đựng trong bôm. Ấy thế mà vợ chồng Mùi đã phải dùng đến dẫu mới đào hết được vàng. Lại thật. Cái thùng khổ rách, áo ôm, ăn thời bữa rau bữa cháo ấy, lại có tiền muôn bạc vạn đấy. Ngọ nhất định phải tìm cho ra duyên cớ xem sao. Hắn căn dặn vợ:

-- Bu mày cứ yên lặng như không biết gì, để mai tôi sang dò tình ý chúng nó thì biết ngay.

Xong hắn quay vào ung-dung đánh chén với khách như lúc trước.

Ngày hôm sau, y hẹn Ngọ sang nhà Mùi. Hắn chưa kịp thi-thố tài trình-thám thì Mùi đã thật thà mừng hết chuyện được vàng kể lại cho anh nghe và kết luận:

--- A h à, cây khế ngọt này hẳn quý vì thế cho nên thầy mới căn dặn chúng mình, là

nếu ai lấy phần khu vườn, thì chỉ được thêm một phần ba gia tài thôi. Em chắc ngày xưa thầy cũng đã được con chim kia công đi lấy vàng ở xứ Tiên.

Rõ chuyện, mếu tham cố-cự của Ngộ lại sôi rổ lên. Hấn bàng-hoàng tiếc, tưởng như mình vừa để rơi mất một vật gì quý báu

nhất đời. Ủ, đáng lý ra thì cây khế ngọt kia phải là của hấn. Và cái túi vàng đang nằm kín trong bóm nhà Mui kia cũng thuộc của riêng mình hấn mới phải. Trời ơi! Vậy mà hấn đã để lọt tất cả vào tay kẻ khác. Tức lắm. Ông Gỏi già ăn ở thật bất công. Hấn còn lưng làm việc cả đời chưa chắc đã bằng

được một cái quờ tay của Mùi. Ánh vàng cứ chói lòa, chói lòa trong đầu hắn. Tức lắm Phải tìm cách gì mà chiếm đoạt ngay lấy cái túi vàng sự kia! Bỗng một ý nghĩ gian tham thoáng hiện. Hắn mỉm cười âu - yếm bảo em :

— Này chú Hai ạ, chú thím bây giờ giàn có rồi chắc chẳng cần gì đến khu vườn nhép kia nữa, vậy chú để lại cho anh nhé. Anh đổi luôn cả nhà cửa, ruộng nương, trâu bò, đầy tớ của anh cho chú đấy.

Hắn đã dãn bả tay rộng-rãi quá như thế vì hắn nghĩ thầm :

-- Ông Giời chỉ cứu giúp những người nào nghèo khó thôi. Mình nếu còn cố giữ lấy những của cải kia thì sao gọi là nghèo khó được?

Mùi thấy anh muốn đổi tất cả gia-tài lấy khu vườn kia thì cũng hiểu được vì sao. Nghĩ đến lúc Ngộ đã mưu - mô chiếm đoạt hết cả phần mình ngày xưa, Mùi định từ-chối phăng. Nhưng sau vì bản tính nhường nhịn, hắn không biết làm gì hơn là gật đầu trả lời ưng-thuận :

-- Vâng, anh bảo sao em cũng xin vâng.

Ngộ mừng rú tưởng như đã bắt được vàng rồi. Hắn chạy thẳng một mạch về nhà thờ hồn-hồn kể qua loa cho vợ nghe rồi mở hòm

lấy tất cả những văn-tự, văn khế, giấy má đủ mọi thứ mang sang trao cả cho Mùi.

Thế là bắt đầu từ ngày hôm ấy, hai người con giai ông phú hộ sống thay đổi hẳn cuộc đời.

Mùi giàu có, sung-sướng. kẻ hầu người hạ trong khi Ngọ lăm-lũi, vất-vả ngày tháng cố sức làm việc thật chăm chỉ đợi con chim khổng-lồ bay đến đưa đi lấy vàng.

Gần một năm qua. Ngọ mong đã mỏi cả mắt mà vẫn chưa thấy bóng chim đâu. Bao nhiêu là hi-vọng rục-rỡ của hắn sắp tan thành mây khói thì bỗng một buổi sáng tốt đẹp kia con chim to ở đâu lù lù bay đến.

Hai vợ chồng mừng rỡ cuống quýt đóng lại tấn kịch gập chim của của vợ chồng Mùi ngày trước.

Bắt đầu, chị Ngọ cũng giả vờ cúi nhặt một hòn đất lớn định ném chim để cho chồng giữ tay chị lại. Ngọ cũng bắt chước bảo vợ:

— Bu mày không nên ném nó, tội nghiệp. Giống chim to này hiếm lắm, bắt quá nó chỉ đến ăn khế nhà mình một lần rồi lại bay đi, chứ có ở mãi đâu đây mà sợ.

Chị Ngọ cũng lại nhắc lại đúng hết lời chị Mùi giả lời chồng khi xưa;

— Vẫn biết thế. Nhưng ngày mai, ngày kia không có khế chín để bán lấy tiền đóng gạo thì mình lấy gì mà ăn?

Quả nhiên con chim cũng vươn dài cổ nói vọng xuống :

— An một quả trả cục vàng.

Khâu túi ba gang

Mang đi mà đựng

Rồi bay đi. Hai vợ chồng Ngọ mừng run, bỏ luôn công việc chạy vào nhà lấy vải khâu ngay một cái túi mười gang để đựng được nhiều vàng gấp ba số Mùi có. Khâu xong Ngọ dắt sắn vào trong mình rất cẩn thận. Đêm hôm ấy, cả hai vợ chồng đều không ngủ được. Hễ chớp mắt đi là đã thấy ánh vàng chói lòa, chói lòa. Và bên gối nghe soang-soảng có tiếng kêu của những thỏi vàng lớn va chạm vào nhau.

Trưa ngày hôm sau, con chim không lẽ bay đến chỗ Ngọ đi. Trước khi ngồi lên lưng chim hần còn ghé sát tai vợ dặn thầm :

— Bu mày ở nhà nhớ đi mua sắn một cái dậu gỗ nhé. Chớ có đi mượn của người khác : rồi lại bị vỡ chuyện ra như chúng nó đấy !

...

Khác với lần Mùi đi, lần này Ngọ cẩn-thận mang theo lương thực nên không bị đói giữa đường. Vì thế mà khi chim vượt qua mấy dãy núi cao chót-vót để bay vào xứ Tiên, hần vẫn còn tỉnh táo lắm.

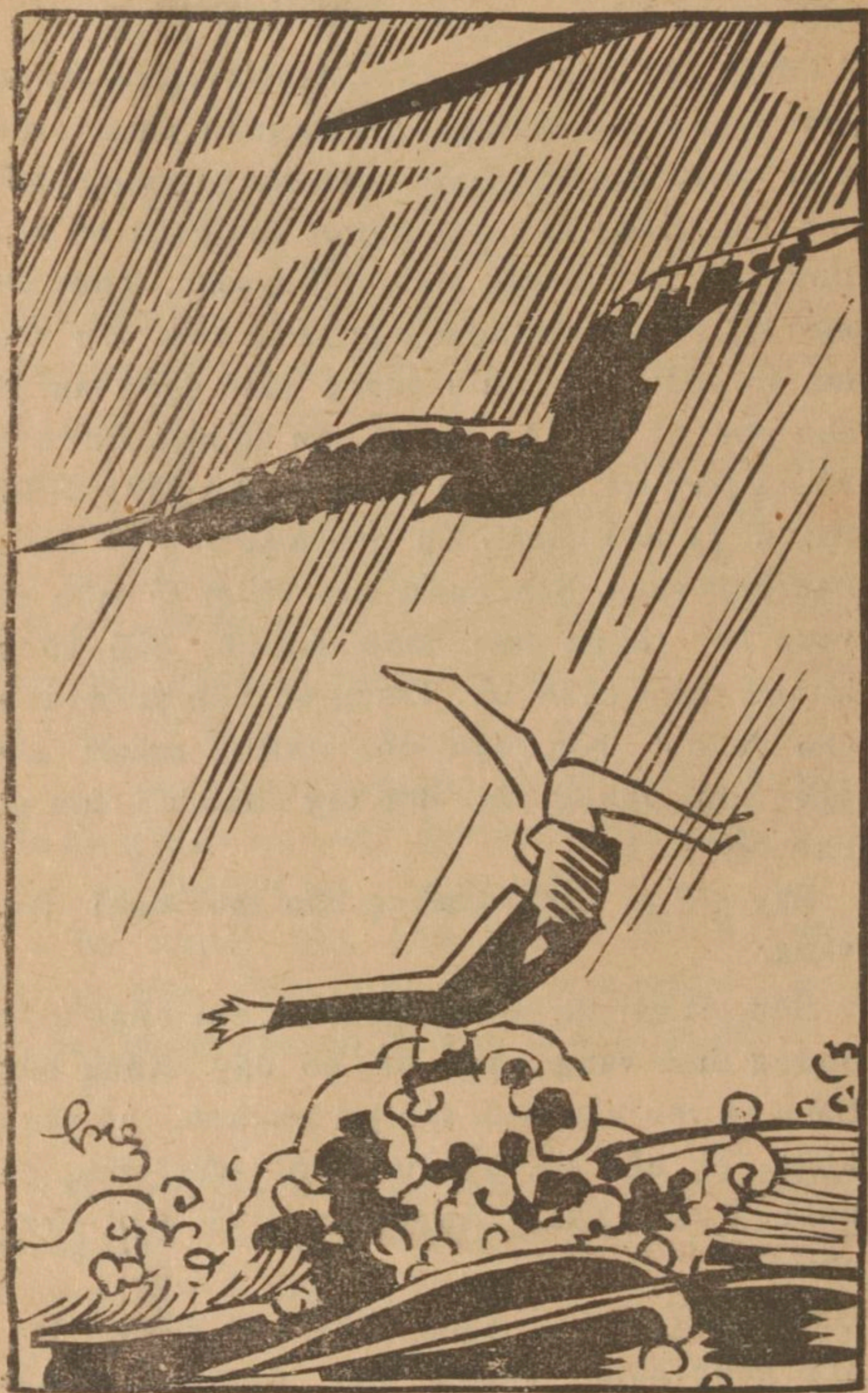
Chim bả cánh.

Công việc đầu tiên của Ngọ là chạy thẳng một mạch vào tòa lầu đài tửu-quán phía trước mặt, để ăn một bữa cơm ngon lành, không phải trả tiền. Cũng vẫn hai người con gái xinh đẹp bung ra cho hắn một mâm thịnh-soạn. Thức ăn mới lạ, rượu đào thơm ngọt, hắn cắm đầu vào mà ăn chẳng còn nhìn ngang nhìn ngửa làm gì cho phí thì giờ. Ăn xong, hắn đã biết trước là không phải trả tiền, nên cứ việc ung dung đứng lên, đi ra nhà ngoài. Khi qua mặt ông già đang ngồi đọc sách, bên cạnh con chim sẻ màu cá vàng hót riu rít trên cành san-hô, hắn cũng không thèm chào hỏi. Trong óc hắn đinh-ninh cho là một bọn phận của những người kia phải cung-phụng hắn. Bởi vậy chào hỏi làm gì cho tốn lời!

Bấy giờ ra ngoài đường hắn mới nghĩ đến vàng.

Hắn lôi cái túi mười gang ra, cúi nhặt toàn những thỏi vàng nặng để bỏ đầy. Xong hắn thêm cả vào bầu-bao, vào túi áo cánh, vào vành khăn. Và nếu có thể được thì hắn cũng đã nuốt cả vàng vào bụng để mang về cho được nhiều.

Vàng. Trời ơi! Vàng. Chỗ nào cũng vàng. Ánh nắng chiếu xuống mặt đường làm hắn

hoa cả mắt. Nhật thối này, nhật thối kia. thối nào hăi cũng muốn nhật.

Vàng. Chỗ nào cũng vàng. Toàn những vàng.

Ngọ đang mê-man với túi vàng thì con chim không lồ bay tới đón hăi về.

Ngồi trên lưng chim, hăi quay lại nhìn con đường lát vàng mà ngơ-ngẩn tiếc. Chẳng biết rồi ra có bao giờ hăi còn được trở lại đây nữa không? Lạy phật cho hăi đến một lần nữa để hăi lấy thêm gấp hai, gấp ba số vàng hăi đang có đây, thì rồi nếu có phải chết hăi cũng xin vui lòng.

Chim bay. Thấm-thoát chim đã bay ra tới biên cả.

Rủi một cơn bão lớn nổi đang bùng. Sấm sét vang trời. Gió thổi mạnh từng hồi dữ dội. Mây đen bay toán loạn. Và mưa, mưa như quất roi da vào mặt.

Ngồi trên lưng chim, Ngọ rét ran lên cầm, cặp. Hai hàm răng hăi chạm vào nhau kêu như đánh nhịp. Tuy vậy hăi vẫn không quên ghi bắt túi vàng vào lòng. Bão gió, mặc. Miễn sao hăi giữ được nguyên vẹn túi vàng là được rồi. Cũng vì thế mà sức nặng của vàng mang quá chón thêm với sức nước, sức gió quật vào, khiến con chim mất thăng bằng

bay lão-đảo. Và chỉ trong nháy mắt, sau một cơn gió lốc, chim chóc hần đầu xuống, đề Ngọ bị rơi tuột vào quăng không, cùng với túi vàng ôm chặt trong lòng.

Hắn quay cuồng, quay cuồng trong gió, trong mưa một lúc lâu, rồi bị những đợt sóng cao ngất chồm lên nuốt chửng hắn đi mất tăm.

...

Lại nói chuyện chị Ngọ ở nhà, nghe lời chồng dặn, vội vàng đi mua sắm đồ gỗ về đợt đông vàng. Khi tạt qua nhà Mui, thấy cảnh phong-phú tấp-nập bên trong, chị không khỏi mỉm một nụ cười kiêu-hãnh. Chị nghĩ đến cái túi vải mười gang của chồng chị mang đi so với cái túi ba gang của Mui khi xưa mà càng thấy mát dạ, mát lòng. Phải, chỉ ngày mai, ngày kia thôi, chị sẽ lại trở về với cái địa-vị phú-hộ năm trước. Và lần này (chị Ngọ sung sướng cười lên thành tiếng ròn-rã), lần này, cả tổng, cả huyện ắt không còn một nhà nào giàu có sánh ngang được với nhà chị nữa. Cái túi của anh Ngọ mang đi lấy vàng rộng những mười gang tay kia mà! Bao nhiêu là của!

Vậy mà, ngày một ngày hai, anh Ngọ vẫn chưa về. Chị Ngọ đứng ngẩn nhìn trời ngong

ngóng trông đợi bóng chim. Ngày ấy, qua ngày khác, đôi mắt chị đã hầu mò 1-mỏi, mà bóng chồng, bóng chim vẫn chẳng thấy đâu.

Giời cao trong vút. Mây bay lững-thững. Bốn góc giới chỉ có những bóng mây bay. Biết đến bao giờ chị Ngọ mới lại thấy con chim không-lồ kia bay đến, đưa chồng chị cùng với túi vàng mười gang nặng chịu về ? Biết bao giờ ?

Ngày qua tháng qua...

Trong khi chị Ngọ mỗi mắt trông chồng thì lạ thay cây khế ở góc vườn kia tự nhiên cứ dần dần thay đổi. Trước kia những quả khế ngon ngọt bao nhiêu, thì bây giờ trái lại nó chua làm sao. Chua gắt gao, tưởng chỉ mới khế cắn răng vào cũng đã thấy tê-buồn đến gan ruột. Cũng vì thế mà khế hái đem bán được rất ít tiền. Chị Ngọ đã phải nai lưng ra làm việc quanh năm mà cũng khó kiếm đủ cơm áo cho thân chị với ba đứa con. Cuộc đời chị càng ngày càng vất-vả, khác hẳn với cuộc đời phong lưu phú-quý ngày xưa, một cuộc đời chính nhờ ở sự gian tham của hai anh chị mà có. Lắm lúc ngồi một mình trằn nghĩ lại những khi lên xe, xuống ngựa, kẻ hầu người hạ đẩy nhà, chị Ngọ tủi thân không giữ nổi hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Ngày qua. Tháng qua. Năm qua.

Giời cao trong vút. Biết đến bao giờ anh
Ngọ mới lại cưỡi chim bay trở về, để cho
chị Ngọ thành giàu có nhất tông, nhất huyện?
Chẳng bao giờ nữa...

HẾT

STOCK FOR MAY

1880-1881

1880-1881

1	1880-1881	1880-1881
2	1880-1881	1880-1881
3	1880-1881	1880-1881
4	1880-1881	1880-1881
5	1880-1881	1880-1881
6	1880-1881	1880-1881
7	1880-1881	1880-1881
8	1880-1881	1880-1881
9	1880-1881	1880-1881
10	1880-1881	1880-1881
11	1880-1881	1880-1881
12	1880-1881	1880-1881
13	1880-1881	1880-1881
14	1880-1881	1880-1881
15	1880-1881	1880-1881
16	1880-1881	1880-1881
17	1880-1881	1880-1881
18	1880-1881	1880-1881
19	1880-1881	1880-1881
20	1880-1881	1880-1881
21	1880-1881	1880-1881
22	1880-1881	1880-1881
23	1880-1881	1880-1881
24	1880-1881	1880-1881
25	1880-1881	1880-1881
26	1880-1881	1880-1881
27	1880-1881	1880-1881
28	1880-1881	1880-1881
29	1880-1881	1880-1881
30	1880-1881	1880-1881

1880-1881

STOCK FOR MAY

1880-1881

1880-1881

1880-1881

Sách HOA MAI

(Giá Op10)

ĐÃ XUẤT BẢN

- 1 : Con sáo trắng của *Thy-Hạc*
- 2 : Thám hiểm mặt trăng của *Vũ-Tinh*
- 3 : Tham thi thám của *Nguyễn-v-Nghiêm*
- 4 : Chiếc vòng bạch ngọc của *Thy-Hạc*
- 5 : Lá thư rơi của *Tô-Lôi*
- 6 : Nụ cười của *Nam-Cao*
- 7 : Trên Hỏa-tinh của *Vũ-Tinh*
- 8 : Hoa Nương của *Thy-Hạc*
- 9 : Phép Lạ của *Bùi-Hiển*
- 10 : Con Mèo mắt ngọc của *Nam-Cao*
- 11 : Hoa Thủy Tiên của *Thy-Hạc*
- 12 : Con đường phúc tội của *Hoàng-Đại*
- 13 : Ba người bạn của *Nam-Cao*
- 14 : Đi nghỉ mát của *Ngô-Hòa*
- 15 : Con chuột mù của *Bùi-Hiển*
- 16 : Trên cánh chim của *Liêm-Lộc*

Sắp có bán :

Những trẻ khốn-nạn

Sách HOA - MAI số 17

của **Nam-Cao** giá 0\$10

Các bạn học sinh hãy đọc truyện «**Những trẻ khốn nạn**» của **Nam Cao**, để biết cảnh con nhà nghèo, chúng tuy đói rét, nhưng rất hiếu thảo với cha mẹ và chúng rất yêu thương nhau.